

Julian Abraham „Togar” (ur. 1987 w Indonezji) umożliwia swobodne interakcje, w których spotyka się zestaw dźwięków i głosów, zapraszając publiczność do słuchania, rozmów i wspólnego tworzenia dźwięku. Działalność artystyczna Togara zachęca nas do połączenia naszej relacji ze sobą i wobec siebie nawzajem, poprzez uważne słuchanie i uczestniczenie w otoczeniu za pośrednictwem naszych zmysłów. Togar, przekształcając galerię w narzędzie do tworzenia społeczności, próbuje przetworzyć rolę, jaką pełnią wystawy i instytucje w życiu ludzi: podkreśla ich funkcję, wykorzystując możliwości zbiorowego poznawania, improwizacji i działania.

W ciągu kilku miesięcy poprzedzających wystawę Togar odbył rezydencję o charakterze badawczym w Nottingham, aby aranżować spotkania, kontakty i współprace z członkami społeczności w Nottingham. Rezydencja postawiła jedno kluczowe pytanie będące esencją tej wystawy – jakimi jesteśmy gospodarzami? W projekcie *Reconciliation* pytanie to stanowi zachętę do badania poczucia współistnienia i wspólności, które jest pierwszoplanowe w społecznościach. Jednocześnie prowadzi nas ono do rozważenia przyjaznych i przystępnych sposobów wspólnego tworzenia muzyki i słuchania.

W sercu wystawy znajduje się działające *OK Studio* Togara (2020 – obecnie), wciągające środowisko skupione wokół chóru rzeźb kinetycznych, zautomatyzowanych i tradycyjnych instrumentów muzycznych, umożliwiające publiczności wspólne eksperymentowanie, wspólne wyobrażanie i wspólną produkcję. W Nottingham Contemporary Togar przywołuje wszystkie poprzednie wcielenia *OK Studio* z poprzednich prezentacji, symultanicznie wmixowując nowe dźwięki, aby stworzyć otwartą, współdzieloną przestrzeń, która ma tchnąć w galerię nowe życie. Togar postrzega ten akt zbierania „wszystkich dzieł z różnych czasów, kontekstów i relacji w obecnym *OK Studio* jako swoistą formę pojednania”.

Wraz ze składowymi *OK Studio* powstała seria typograficznych plakatów i znaków, które funkcjonują na styku dźwięku i aktywizmu. Odnosząc się do wielu różnorodnych głosów związanych z kulturą dźwiękową, łączą zainteresowanie Togara mediacją i nawiązaniami z jego fascynacją grą słów i podwójnymi znaczeniami. Poprzez te dzieła Togar podejmuje próbę dotknięcia i przetestowania kategoryzacji, a także przeciwstawienia się im. Bawiąc się tekstem, jakby był partyturą muzyczną, Togar odkrywa możliwe alternatywne znaczenia, które można znaleźć w opóźnionych synkopach*, zaakcentowanych błędnych tłumaczeniach i wydłużonych pauzach.

Na wystawie można również zobaczyć kilka nowych dywanów zaprojektowanych przez Togara, które przenoszą jego grę słów ze ścian na podłogę: kolorowe wzory ukrywają powtarzające się słowa i wiersze tekstu. Dywany stają się powierzchnią przeznaczoną do relaksu, spotkań czy wykonywania muzyki, nawiązując jednocześnie do ilustracji Danarto, indonezyjskiego pisarza i artysty podziwianego za swoje zaangażowanie w przekazywanie mądrości i wiedzy młodszemu pokoleniom.

Na różnych ekranach i monitorach wyświetlane są różne prace wideo, w tym *Drummer's Gonna Drum #1 (2017)* oraz *Rocker's Gonna Rock (2021)*, które odzwierciedlają przemyślane eksperymenty artysty z dźwiękiem i otoczeniem, jednocześnie przyczyniając się do dźwiękowej interakcji z kinetycznymi elementami wystawy.

Nowo zamówiona praca wideo, *One Jam per Week Will Do You Youth (2024)*, nagrana w Nottingham Contemporary podczas instalacji *Reconciliation*, dokumentuje próbę, podczas której zespół Robin Hood Youth Orchestra „jamuje” z artystami w odpowiedzi na oryginalne kompozycje Togara. To przedłużenie jam sessions, które muzycy odbywali wspólnie z artystą podczas jego rezydencji.

Wystawie, wynikającej z ciągłej pracy krytycznej Togara nad tworzeniem wspólnych przestrzeni akustycznych, towarzyszy seria wydarzeń na żywo zatytułowanych *Feedback Loop*, obejmujących sesje odsłuchowe, spotkania nieformalne, występy, jam sessions i rozmowy. Latem wystawa nabierze nowego charakteru poprzez udział kolektywów, wspólnot, artystów i publiczności. Wszyscy zostaną zaproszeni do kształtowania i aktywizowania przestrzeni wystawowej, dodając do niej nowe warstwy dźwiękowe. Poprzez tworzenie wspólnej przestrzeni, w której muzyka jest głównym medium, a role „gospodarza” i „gościa” są zatarte i zniwelowane, kształtuje się rodzaj zaangażowania typu „wezwanie i odpowiedź”. Na wystawie *Reconciliation* słowa i dźwięki wzajemnie się przenikają, stając się jednym stałym rytmem.